

המוחזמר

סיגל

הבימה
התיאטרון הלאומי

מאת שלמה מושקוביץ

סיגל

מאת שלמה מושקוביץ
בימוי: צדי צרפתי
עיבודים וניהול מוסיקלי: שי בן-יעקב
כוריאוגרפיה: מוריה זרחיה
תפאורה: אבי שכווי
תלבושות: ארז מעין
תאורה: מאיר אלון
דרמטורגיה ועריכה: עינת ברנובסקי
הדרכה קולית: ריקי בוגטין
קורפטיצה: מיכל סולומון
וידאו: אריק אביגדור

משתתפים:
יאקיס: ארז רגב
סיגל: הדר רצון-רותם
עמי זליג, מפיק: גיא ז-ארץ
דורית, אחותה של סיגל: ורד פלדמן
שושי המלחששת: רותם אבוהב
בני הגדול, אמרגן במועדון:
שלומי קוריאט/מני פלורנטין
חזי, בעלה של סיגל: אמיר הלל
הלנה, אשתו של יאקיס: אניטל אלבחר
נועה גודל/הילה הרלינג
מרב הררי
לירון יואלי
איציק כהן-פטילון
אביטל מטרי
איתי פלג
אלינור פלקסמן
אלעד רביב
עופר רגיר
אסף שגב
תזמורת:
גיטרה/בוזוקי: חיים רומנו
גיטרה בס: אדריאן גבע
תופים: אודי גלברט
פסנתר: מיכל סולומון
מנהלת הצגה: דנה כץ-נאמן
עוזרת במאי: מיכל אייזיק

עריכת תכניה: רות טון-מנדלסון
תחקיר וכתובה: רמי סמו
צילום בחזרות: גראר אלון
עיצוב: הדס צוקרמן
הפקה: מקאן אריקסון

הצגה ראשונה: 24 בפברואר 2011, אולם בית החייל
משך ההצגה: שעה וחמישים, ללא הפסקה.

תודות: הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין
"בודגוב כלי נגינה"

איפור השחקנים באדיבות:
NATASHA DENONA
MAKE UP STUDIO

הצועדים
בראש

המחזה

סיפורו של יאקיס, נער יווני
שעלה לישראל בגיל 17
והפך ל"מגה סלב" הראשון.
הזמר המוכשר שיצר להיטי
ענק כמו "סיגל", "בחיים הכל
עובר" ו"בום פם" חי את חיי
הטברנות ביפו לצד חיי חברה
תוססים והתחככות עם בכירי
הצבא והשלטון בארץ. יחסיו
המתוקשרים עם סיגל, זמרת
יפיפייה מלהקת הנח"ל (עליה
כתב את "נערה ממש אוצר"),
שכללו אהבה סוערת, ילדה
משותפת, אלימות ובגידות, לא
ירדו מכותרות עיתוני הרכילות
של שנות השישים והשבעים.
המחזמר מתמקד בסיפור
האהבה בין יאקיס לסיגל וכולל
מוסיקה ים-תיכונית תשוקה
וסוף טראגי.

המחזה נכתב ל'הבימה'
בשנת 2004 בהזמנת יעקב אגמון.
ההפקה עלתה לראשונה ב'סטודיו
לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם
לוינשטיין' ב-8.10.2010.

סדר השירים

זינגואלה

מילים ולחן: סטליוס קונג'ידיס

סתיו

מילים: שמשון חלפני, לחן: משה וילנסקי

יש אהבה אתה אומר

מילים: יהודה אופן, לחן: אריס סאן

אוי ווי זה טרללה (דירלדה)

מילים: עליוזה עזיקרי, לחן: ד. זוופילוס

בום פאם

מילים ולחן: פאנוס גאבאלאס

רק אתמול נולדה

מילים: אהוד מנור, לחן: אריס סאן

אם אתה צעיר בלב

מילים: יהודה אופן, לחן: אריס סאן

בחיים הכל עובר

מילים: יהודה אופן, לחן: אריס סאן

בוא אלי

מילים: יהודה אופן, לחן: אריס סאן

נערה ממש אוצר

מילים: יהודה אופן, לחן: אריס סאן

הכל שקרים

מילים: יוסי בכר, לחן: אריס סאן

אנא סלח לי

מילים: דודו אורן, לחן: זאבסטוס

סיגל

מילים: יובב כץ, לחן: אריס סאן

לפעמים צריך לשכוח

מילים: יהודה אופן, לחן: אריס סאן

לא לקחת ללב

מילים: דודו אורן, לחן: טורקי

אני אוהב אותך

מילים ולחן: אריס סאן

SIGAL

THE PLAY

THE MUSICAL TELLS THE STORY OF YAKIS, A 17-YEAR-OLD GREEK ORTHODOX SINGER, WHO BECAME ONE OF THE FIRST ISRAELI "MEGA STAR".

YAKIS PERFORMED ON STAGE AT JAFFA'S NIGHT CLUBS, MINGLING WITH HIGH-RANK MILITARY OFFICERS, MEDIA GOSSIPERS AND CELEBRITIES. IT WAS THERE THAT HE MET SIGAL, A BEAUTIFUL MILITARY-BAND STAR.

THEIR MEETING, APART FROM A MUSICAL COLLABORATION WHICH PRODUCED BIG HITS, LED TO A TURBULENT AFFAIR WHICH FILLED THE GOSSIP COLUMNS OF THE TIME.

SIGAL LEFT HER FAMILY, BECAME PREGNANT AND GAVE BIRTH TO YAKIS' DAUGHTER. THEIR DAUGHTER'S BIRTH, AS WELL AS SIGAL'S DEMAND OF YAKIS TO DIVORCE HIS WIFE, LED TO THEIR VIOLENT AND STORMY BREAK UP.

THE CHARACTER OF YAKIS IS BASED ON ARIS SAN, WHO IS CONSIDERED THE FOUNDING FATHER OF ISRAELI MEDITERRANEAN MUSIC, AND WHO PAVED THE WAY FOR FUTURE MUSICIANS IN THE GENRE.

The play was commissioned by Habima theatre in 2004, based on an idea by Yaacov Agmon.

By Shlomo Moskovitz
Directed by: Zedi Tsarfati
Arrangements & Musical Director:
Shai Ben-Jacob
Choreography: Moria Zrachia
Set Designer: Avi Sechvi
Costume Designer: Erez Maayan
Lighting Designer: Meir Alon
Dramaturgy & Editing:
Eynat Baranovsky

Vocal Coach: Rebecca Bogatin
Rehearsal Pianist: Michal Solomon
Video: Arik Avigdor

The Cast

Yakis: Erez Regev
Sigal: Hadar Ratzon-Rotem
Ami Zelig, Producer: Guy Zu-Aretz
Dorit, Sigal's Sister: Vered Feldman
Shoshi The Gossiper: Rotem Abuhav
Great Benny, Club Impresario:
Shlomi Koriat/Meni Florentin
Chezi, Sigal's Husband: Amir Hilel
Helena, Yakis's Wife: Anital Elbahahr
Itzik Cohen-Petilon
Elinor Flaxman
Noa Godel/Hila Herling
Meirav Harari
Avital Matary
Itay Peleg
Elad Raviv
Ofer Regirer
Asaf Segev
Liron Yoeli

Musicians

Guitar/Bouzouki: Haim Romano
Bass Guitar: Adrian Geva
Drums: Udi Gelbert
Piano: Michal Solomon

Production Manager:
Dana Katz-Naaman
Assistant Director: Michal Isaak

Programme editor: Ruth Tonn Mendelson
Research: Rami Semo
Photography in rehearsals: Gerard Allon
Graphic Design: Hadas Zukerman
Production: McCann Erickson

Opening 24 February 2011, Beit Hahayal Theatre
Length: 1 hour 50 minutes with no interval.

The production premiered at
'Yoram Levinstein's Theatre Arts Studio',
on October 8, 2010

אריס סאן (1940-1992)

אריסטידיס סאסאנאס נולד בעיר הנמל קלמטה, יוון. בילדותו זכה בתחרות כישרונות צעירים, ומאז המשיך לשיר ואף הקליט מספר שירים. בעקבות רומן עם צעירה ישראלית, הגיע לארץ ב-1958. לפרנסתו, החל להופיע במועדונים בהם התרכזו יוצאי יוון. הראשון שבהם היה "מפגש הסבלים", שלימים הפך ל"אריאנה" בבעלותו של סאן.

תוך זמן קצר התפרסם ובמהלך שנות השישים הפך אריס סאן לאחד הכוכבים הגדולים בישראל. המוסיקה, שהייתה יונית, התקבלה בעיקר על ידי חובבי הזמר הערבי. בהמשך, סחפה המוסיקה הים-תיכונית של אריס סאן, גם קהל אשכנזי, ביניהם דמויות בולטות מהצמרת הצבאית והפוליטית.

במחצית שנות השישים פגש את עליזה עזיקרי, זמרת צעירה בוגרת להקת גייסות השריון. עזיקרי החלה לבצע משיריו, שחלקם נכתבו במיוחד עבורה, ובין השניים התפתח רומן. השירים בביצועה הפכו ללהיטים גדולים שהושמעו בתחנות הרדיו והצמד החל להופיע ברחבי הארץ בהצלחה.

בשנת 1969, הפך הזמר הישראלי הראשון שמכר למעלה ממאה אלף עותקים בזכות הלהיטים "בום פאם" ו"סיגל".

השיר "סיגל" זיכה אותו במועמדות לפרס "כינור דוד" היוקרתי. באותה שנה עזב סאן את ישראל והתיישב בארצות הברית. שם, פתח את מועדון "שירוקו", שהתחבב על כוכבי קולנוע אך גם חיבר את סאן לעולם התחנות. לאחר שישיב כשנתיים בכלא בארה"ב, ביקר בישראל והתקבל בחום רב.

בעקבות חובות כבדים ברח אריס סאן מניו יורק לבודפשט, שם החל להופיע וזכה להצלחה גדולה. כשנראה כי מזלו החל להאיר לו פנים, הותקף ע"י בריונים ואושפז. ימים ספורים לאחר מכן נפטר משבץ לב וכפי שביקש בצוואתו, גופתו נשרפה.

לאחר מותו נפוצה שמועה בין מעריציו כי לא נפטר אלא החליף את זהותו.

עליזה עזיקרי (1941-2009)

לוסי מלול נולדה במרוקו. בגיל 6 התייתמה מאימה ועלתה לארץ לבדה. בארץ נדדה בין מוסדות ובקיבוצים שונים ושמה שונה לעליזה. לאחר שסיימה קורס חובשות, גויסה לחיל השריון ושירתה כסמלת מרפאה. במסיבה פלוגתית הופיעה מול החיילים וביצעה את השיר "מיכל שלי". במסיבה נכח גם שאול ביבר, אז קצין החינוך של החיל, שהתרשם מקולה וצרף אותה ללהקת גייסות השריון. שם פגשה בנסיים עזיקרי, בוגר הלהקה ושחקן תיאטרון "הבימה". השניים נישאו ונולדה להם בת.

לקראת אמצע שנות השישים, החלה עזיקרי להופיע במועדוני הים התיכון. באחת ההופעות פגש בה אריס סאן שהזמין אותה להופיע במועדון "אריאנה" שבבעלותו והחל לכתוב עבורה שירים. שיתוף הפעולה המוסיקלי הניב תקליט משותף, "נערה ממש אוצר", ורומן שהזין את מדורי הרכילות של סוף שנות השישים. בעקבותיו, הרתה עליזה את בתם המשותפת והתגרשה מבעלה. סמוך ללידה הסתיים הקשר הרומנטי והמוסיקלי עם סאן שנמשך כשלוש שנים.

עליזה המשיכה להיות זמרת מבוקשת ושמרה על הגוון הים תיכוני בחומרים המוסיקליים שביצעה. היא גם החלה להופיע בפסטיבלי זמר בינלאומיים ולקראת סוף שנות השישים עברה להתגורר בארצות הברית. מדי פעם ביקרה בישראל והופיעה במחזות זמר, סרטים ופסטיבלי זמר.

בשנת 1985, חזרה לבמות בפסטיבל "דרור" - חגיגת הזמר הים תיכונית. במסגרת התחרות ביצעה את "כעת חיה", שנכתב ע"י סיפור חייה והולחן על-ידיה. זמן קצר לאחר מכן נפצעה בתאונת דרכים וחדלה להופיע.

ב-24 בפברואר 2009, נפטרה עליזה עזיקרי לאחר מאבק ממושך במחלת הסרטן.

מזרחיות במחותרת

את המחזמר "סיגל" כתבתי בשנת 2004 בהזמנתו של המנכ"ל ומנהלו האמנותי של תיאטרון "הבימה", יעקב אגמון.

בהתחלה התייחסתי לפרויקט כאל עוד "עבודה מוזמנת", אבל תוך כדי תהליך הכתיבה קרו שני דברים ששבו את לבי: הראשון היה המפגש עם הבמאי המיועד צדי צרפתי שיחד היינו אמורים לבחור את השירים שייכנסו להצגה ומתוך כך גם להציב את המבנה של המחזה. זה היה כמו מסע מטורף במנהרת זמן. צדי פשוט חזר לשם, לשנות השישים, באופן חווייתי, מסעיר, סוחף, תוך שהוא שולף מהארכיון הפרטי שלו, קטעי עיתונים מהתקופה ומספר על אירועים להם היה עד או שותף. הוא נדלק והצליח להדליק גם אותי ועל כך אני מודה לו.

הדבר השני היה האופן בו הבנתי, פעם נוספת, את המחיר העצום אותו אנו משלמים, פוליטית, מדינית וחברתית, על הניכור הממסדי מכל מה שיש בו מין ה"מזרחיות". אותה תדהמה שאחזה בי כשקראתי את "אלטנוילנד", ספרו של חוזה המדינה בנימין זאב הרצל, שאחרי ביקור בארץ ישראל, תיאר חזון של שדרות רחבות ובניינים מפוארים שייבנו פה בסגנון וינאי ופריסאי ואפילו לא תיאור אחד של ערביי ארץ ישראל שישיבו פה בכפריהם ועבדו את האדמה.

מאז ומתמיד ה"מזרח" נתפס בעיניה של הציונות כמשהו שיש לברוח ממנו, להתעלם מקיומו או למגר את ישותו. אותה התנשאות שטבועה בנו עד היום - לא משנה אם מדובר ב"שיחות קרבה" או ב"שיחות ישירות". תמיד יוהרה והתנשאות שנובעות מחוסר ביטחון, מחוסר יכולת לגעת בעומקו של הקשר לשורש האמיתי שלנו, שהוא דווקא כאן-במזרח.

ולכן שמחתי לקחת חלק באותה "מחותרתיות" שמאפיינת את החיבור הבלתי-אמצעי של אריס סאן והמוסיקה שלו ללב ליבו של ה"זרם המרכזי" של אותה תקופה.

בהיותו "גוי" ו"זר" האיום מעיסוק בתרבות ה"מזרחית" הועם ונפרצה דרך לגעת בגעגוע העמוק לצלילים הים-תיכוניים, למוסיקה שחדרה עמוק אל מתחת לתודעה ומוססה חלק מהדעות הקדומות והקיבעונות המחשבתיים.

את מסע ההשלמה עם המזרחיות שלנו עדיין לא השלמנו. בהבנה העמוקה שאנחנו הגשר, הרוחני והפיסי, בין מזרח למערב - אנחנו עדיין לא נוגעים אפילו אבל יבורכו חלוצי הדרך, אותם נושאי בשורת היצירה התרבותית, אותם מתנגדים בלתי מודעים לרעיון המפלצתי של "כור ההיתוך" שהלכו כברת דרך קצרה בדרך הארוכה להפיכת החברה הישראלית, אינשאללה, להרמוניה בין שלל ניגודיה וגווניה.

יחד עם זאת, כמוכן שאין לראות במחזה "סיגל", יצירה חברתית או פוליטית, אלא בעיקר התחקות אחר סיפור אהבה ויצירה המתרחש בתקופה מלאת קסם והתלהבות בתוליים. וכן חיבור בלתי אמצעי לצלילים הקסומים של המוסיקה היוונית, המהווה גשר, פיסי ורוחני בין מזרח למערב.

בברכת דירלדדה
שלמה מושקוביץ

יאסו, אריס

צלילי הים התיכון

לפני ארבעים שנה ידע הבידור הישראלי בארץ פריחה גדולה והקופות צלצלו בשמחה. בין ההפקות שכיכבו אז על הבמה היו "גברתי הנאוה", "איש חסיד היה", "אין אהבות שמחות" של יוסי בנאי, "הלוך הלכה החבריה", "חיי כלב" של גדי יגיל ו"קנטאטה לשווארמה" של "הגשש החיוור". בראש מצעד הפזמונים העבריים דהר יגאל בשן עם "לצפון באהבה" ובהיכל התרבות בתל-אביב נערכו להופעה ההיסטורית של הצרצ'ילים עם התזמורת הפילהרמונית. אבל מהמבחר העצום הזה בחרו לתמונת השער בגיליון מס' 3 של "להיטון", בנובמבר 1969, דווקא את אריס סאן, אליל הזמר היווני. עדיין בלי "השיפוצים" שאחר, עם שיער דליל, משקפיים כהים ושפמפם דקיק, חנוט במכנסי צינור חומים-מפוספסים, לבוש בחולצה כתומה ובידיו סמלו המסחרי - הגיטרה. אותו צילום, עם תוספת של גלי ים מתנפצים, עיטר את תקליטו "צלילי הים התיכון".

להיות ראש ממשלה

בגוף החוברת היה ראיון עם הזמר, ותשובותיו לשאלות הצטיינו בכנות יתרה. הן הופיעו שם בכתב ידו, ביוונית, עם תרגום עברי במסגרת. כשנשאל מה היה רוצה להיות אלמלא היה זמר, השיב - ראש ממשלה. הוא אמר כי יותר מכל שגא סנוביזם, טען שהפזמונאות בארץ נעדרת מקוריות, הצהיר שאריק איינשטיין הוא הזמר הטוב ביותר בישראל והודה שהתכונה הבולטת ביותר שלו היא בזבזנות. כשנשאל מהי מגרעתו העיקרית, ענה "פסימיזם", ועל השאלה כיצד היה רוצה למות הפתיע בתשובה "משבץ לב". הוא היה אז בן 29, אליל זמר שובר לבבות. סוף נובמבר 1992. באיחור של יומיים התפרסמה אז בעיתונים ידיעה קטנה על מותו של אריס סאן. כן, משבץ לב, כפי שרצה, אבל הרבה יותר מוקדם מכפי ששיער, בן 52.

אריסטידס סאיסאנאס

אריס או אריסטידס סאיסאנאס, היה בנו של סנדלר מוזיקלי מעיר הנמל קלמטה. את הופעותיו החל בגיל 11, לאחר שהתגלה בתחרות לכשרונות צעירים באתונה. אז קיבל את הגיטרה החשמלית הראשונה שלו, שהייתה למעשה גיטרה רגילה עם מיקרופון פשוט שהוצמד אליה. הוא למד אצל גדול זמרי יוון, סטליוס קאזאנצ'ידיס, שלימים הספיד אותו בתקליטור משיריו הראשונים, שאלמנתו הוציאה באתונה לאחר מותו. ב-1958, כשהוא בן 17, בא לישראל בעקבות האהבה - ואולי גם כדי שלא יצטרך להתגייס לצבא יוון. כאן גילה כי הצעירה היהודייה שעלתה מטרקיה, שם התאהב בה במהלך

הופעותיו, הספיקה להינשא לאחר. אבל בינתיים התאהב במדינת ישראל ונשאר. הוא הגיע במכנסיים קצרים, עם גיטרה ובלי פרוטה. כשהציג עצמו כמי שיודע לשיר, נשלח אל שמואל ברזילי, בעליו של מועדון "אריאנה" ביפו, משם נסקה הקריירה שלו לגבהים. לפניו ניגן במועדון תקופה ממושכת לוקאס דאראלאס. בארץ נשא את פופי, אז עולה חדשה מיוון, ונולדו להם שני ילדים. באותה תקופה היה לו רומן סוער עם עליזה עזיקרי, זמרת להיטיו הגדולים, שילדה את בתם סאני.

"בחיים הכל עובר, השנים חולפות מהר..."

עשר שנים חי כאן. לטענתו, לא התכוון "לרדת" מהארץ, ויציאתו התנהלה בשלבים: תחילה הופיע באנגליה, לשם הוזמן על ידי הבי.בי. סי. לאחר מכן הוציא בטורקיה תקליט בטורקית, וב-1969 התנחל בארצות הברית. "אני מתכוון לחזור לישראל", סיפר. אבל הוא מעולם לא מימש כוונה זו, והתנחם כי "באמריקה אני עושה פרסומת טובה לישראל, לא פחות משגריר". גם כש"גלה" מרצון (לדבריו, אחד הגורמים לכך היה קיפוחו המתמשך בפרסי 'כינור דוד' הנחשבים דאז), המשיך לראות עצמו כישראלי לכל דבר. "כאן אני אף פעם לא תייר, זה הבית שלי!" הצהיר וחשף מגן דוד שענד על צווארו. בניו יורק פתח את מועדון "שירוקו", שהתחבב על כוכבי קולנוע ובראשם ידידו אנטוני קווין. לשם הביאו לו את פרס האקדמיה היוונית על מה שתואר כתרומתו להפצת התרבות היוונית מחוץ ליוון. "בעקבות הפרס הזמינו אותי להופיע בטלוויזיה של אתונה, המשיך וסיפר, "ואמרת שם את האמת - שאני רואה את עצמי ישראלי ולא יווני ואין לי שום רגש ליוון...".

המועדון חיבר אותו גם לפלילים, והיו שמועות על מעורבותו בעסקי סמים או המאפיה האיטלקית. הוא נידון לשנתיים מאסר, אותן הקדיש להלחנה. לאחר שחרורו ערך ב-1988 ביקור מרגש בישראל, ואת אהבתו לארץ ביטא בכך שתרם ל"אגודה למען החייל" את הכנסותיו מתקליט שהקליט כאן. הוא תכנן לבוא לביקור נוסף, אבל אז נפטר בהונגריה. "בחיים הכל עובר, השנים חולפות מהר", נהג אריס לשיר. פעמיים הוכרז כמת קליני, כשהתחשמל בהופעה ב-1968 ולאחר שלקה בהתקף לב קשה ב-1982. הפעם השלישית הייתה סופית. בהלוויות בלונדון נפרדו ממנו מלווי לצלילי גדול להיטיו, "סיגל".

מתוך כתבה שפורסמה לציון שבע שנים למותו של אריס סאן.
יעקב בר-און

סיגל

מילים: יובב כץ
לחן: אריס סאן

מים לא לגמתי עיניים לא עצמתי
אוכל לא טעמתי חלמתי וחלמתי
מול קרני הסהר את לבבי השחתי
איך אני אני מאז את לי סיגל.

תמתי סיגל סיגל
חמדתי סיגל סיגל
אדונך אני סיגל
עבד לך אני סיגל
איך פתאום כל כך כל כך
רק אותך אותך אותך.

אמש עוד דהרתי כפרא על אופנוע
אמש התפרחחתי בחוף ובקולנוע
אמש עוד שרקתי אחרי כל בת ברובע
איך אני אני מאז את לי סיגל.

תמתי סיגל סיגל
חמדתי סיגל סיגל
אדונך אני סיגל
עבד לך אני סיגל
איך פתאום כל כך כל כך
רק אותך אותך אותך.

לך אם תבקשיני אקטוף את הירח
לך אבנה פה בית טובל בגן פורח
ילדים בבית עוד יעשו שמח
הבנים שלי ומלכתי סיגל.

תמתי סיגל סיגל
חמדתי סיגל סיגל
אדונך אני סיגל
עבד לך אני סיגל
איך פתאום כל כך כל כך
רק אותך אותך אותך.

חמדתי סיגל

בשנים 1967-1968 היה אריס סאן בשיא הצלחתו. אריס, שהחל באותה תקופה לכתוב מנגינות, חיפש כותבים ישראלים שיחברו עבורו מילים ובין היתר פנה גם אליי. נפגשנו בביתו בבת-ים, שם גם פגשתי בלהקתו שהייתה חבורה שמחה ומלוכדת. אריס השמיע לי שני לחנים שכתב ושאל לדעתי. המוסיקה שלו, ששילבה בין מזרח ומערב, דיברה אלי מאד והחלטתי לכתוב מילים למנגינות האלה.

כשהקשבתי למנגינה, שמאוחר יותר הפכה לשיר "סיגל", חיפשתי תוכן ומילים שיתחברו ללחן ולמקצב. משום שהמערב מגיל הנעורים לבגרות היה אחד השלבים המרתקים בחיי, החלטתי לתת לו ביטוי בשיר באוריינטציה מזרחית: נער מתפרחח בשכונה שהופך לאדם בוגר הלוקח אחריות על חייו: מתאהב, מתחתן ומקים משפחה.

"סיגל" הוקלט על תקליטון והפך ללהיט גדול שהצטרף לשאר הלהיטים שכתבתי באותה תקופה. בעקבות ההצלחה, פנה אליי אריס וביקש שאכתוב עבורו שישה שירים חדשים על פי מנגינות שכתב. ששת השירים הנוספים צורפו לתקליטו העברי הראשון של אריס סאן, "צלילי הים התיכון".

יובב כץ, ינואר 2011

אריס סאן הוא, אנלי, הזמר היחיד בארץ שהמוסיקה שלו איננה עומדת בעיני יתס עם מעמדו במעמד המוסיקאים, יש לו אלבו אחרים בארץ ותקליטו נמכרים במחירים עצומים, ב"ס-פאס" היה התקליטון הנמכר ביותר בארץ - כ-100 אלף עותקים - ומימונו האחרון "סיגל" אינו מספר אחרון. אריס הוא יוצר, שהגיע אליו לפני למעלה מעשר שנים, והפך ושראלי לכל דבר. הוא מרבה להופיע בפני דיוילי צה"ל במרוצים, ונצמם אלה הוא עודד סינטיזריות בארצות-הברית. בין השאר גם עבד המגנים היהודית לפני נסיעתו מילא לנו גיליון אישי, בשפת אמו, התרגום לעברית אודיע בשיר. תגליתו.

1. מהי הצביק הנמצאת האלה? *Huani dia fi fuo*
2. מהו המוסיקאי האלה שלוק? *MIKY THEODORAKIS*
3. אילו תכונות אתה אלה אלה אלה? *Nauvougei*
4. מהו השיווק החביב שלוק? *Nà fèi fu Teafèi fu*
5. אלה האלה היות מה שהינק, מה היות ראלה? *Teo de uwe efis*
6. מהי התכונה האלה באלוויק? *òxi zafu wu wu*
7. אילו תכונות אתה מעריק בואר אלוויק? *Tufi zue*
8. מהי המערכת השיוקית באלוויק? *adambie fèi fu*
9. מהו הדבר האלה בואר האלה לקרות? *Nà fèi fu Teafèi fu*
10. מהו הצבע האלה שלוק? *oi è la vru èy*
11. מה אתה אלה יותר אלה? *Abdee*
12. איך היות ראלה? *Toos è vru èy*
13. מהו המוסיקאי החייוק? *Àdò Kardianin deafèi fu*
14. איך אמתה היות מבקש מיוביק לילק האלה? *Dùbe fu è vru èy*
15. מה צעתיק של אלוס הנאלקין? *Aofèi fu*
16. מה לצעתיק חסר הארץ בטוה הפזאן? *Eifer èi xagou èi fèi fu*
17. מי לצעתיק הפזאן (ת) הטוב בואר הארץ? *Tu èi èy*
18. מה היות שלק אלו פכית ב=100 אלה בסיוס? *Agax Avèianv*
19. האלק אתה מתנסיון בסלוטיקיה? *Sien wè Kòbfu*
20. מה צעתיק של אלהיטאן? *Nai*

הירח פורח

תרגום אריס סאן
1. יולה יכבד פי עזר
2. עקרת בית טובה
3. עקרת בית טובה
4. ראוה לחסשה; 5. אוהב לב
6. כסף; 7. יושר
8. פאסימיוס; 9. עתיד
10. את התשובות האלה
11. לב; 12. סובב; 13. יושר
14. מרוב; 15. אני מרוב; 16. מקוריות
17. אריס אנט
18. סיבוב בעולם; 19. כן
20. יוצא מן הכלל

תרגום לתשובות:

1. שלא יכתבו עליי שערוריות
2. מייקס תיאודורקיס
3. עקרת בית טובה
4. לכתוב מוסיקה
5. ראש ממשלה
6. אוהב לבובו כסף
7. יושר
8. פסימיוס
9. שתדפיסו את התשובות האלה
10. לבן
11. סובב
12. משבץ לב
13. תן וקח
14. פרחים
15. אני מרוצה
16. מקוריות
17. אריק איינשטיין
18. סיבוב בעולם
19. כן
20. יוצא מן הכלל

פורסם ב"להיטון", גיליון מס' 3, 1.11.1969

מוסיקה יוונית נוסח אריס סאן

עפ"י הספר "שיר שיר עלה-נא", תולדות הזמר העברי מאת נתן שחר, הוצאת מודן 2007.

כור היתוך מוסיקלי

מלחמת הקוממיות הובילה לשתי תופעות שניסו להרחיק את האלמנטים המזרחיים האופייניים מתוך הזמר העברי: המלחמה שמה קץ לראייה הרומנטית של האלמנטים הקשורים למזרח. הערבים נתפסו כאיבים וכך גם תרבותם, ומצד שני הלאומיות הישראלית הלכה והתחזקה כשהשאפיה האמנותית-תרבותית להתחבר למזרח הלכה ונעלמה. בנוסף לתופעה זו, הגיעו לארץ בסוף שנות הארבעים ובראשית שנות החמישים גלי עלייה מארצות ערב. עלייה זו לוותה בקליטה אידיאולוגית של יצירת "כור היתוך" במטרה להפוך את חברת המהגרים לחברה אחת שתרבותה ישראלית. היישוב הקיים, אשר קלט את גלי העלייה הגדולים מארצות האסלאם, ניסה להפוך את העולים ל"ישראלים" כמה שיותר מהר, כשאחד מסימני הישראליות - קירובם לזמר הישראלי. מדריכי שירה ומורים למוסיקה נשלחו במיוחד לכפרי העולים כדי ללמד שירים שנחשבו ישראליים, אולם לא היה כל דמיון בין אלה לבין שירתם המסורתית שאותה הביאו עימם ממקום עלייתם.

גטאות מוסיקליים

לשתי תופעות אלה נוספה גם תופעה תרבותית מוסיקלית נוספת שדחקה את הסגנון המזרחי, והיא קשורה לגל התרבות החדש שהגיע אז מאירופה. מנגינות במקצבי טנגו, ואלס, רומבה, פסדובלה ושאר מקצבים לטיניים, אמריקאיים, ואירופיים הגיעו לארץ באמצעות סרטי קולנוע, תקליטים ושידורי רדיו והפכו בה לפופולאריים. זמרים מהשורה הראשונה כשמשון בר-נוי, ישראל יצחקי, יפה ירקוני ואחרים הקליטו שירים אלה ושרו אותם בהופעותיהם. יש לציין כי חלק מהשירים הללו אף חוברו בארץ.

בין השנים 1950-1970 נטו עורכי תוכניות בתחנות השידור ברדיו ובטלוויזיה, עורכי שירונים, מפיקי תקליטים, מורים ומבקרים, לזלזל במוסיקה המזרחית ולראות בה מוסיקה נחותה. ברשתות הרדיו השונות

("קול ישראל", "קול ישראל לגולה" וכן "גלי צה"ל") כמעט ולא התייחסו אליה, אלא בגדר של גטאות מוסיקליים בלבד. חברות התקליטים הגדולות לא הקליטו זמרים שנחשבו מזרחיים, אלא זמרים מזרחיים ששרו מוסיקה פופולארית ישראלית עם ניחוח מזרחי קל. גם אופי המופעים שהוגדרו מזרחיים היו בעלי תדמית נמוכה-חאפלות, מועדוני לילה, מופעים באירועים, שמחות (חתונות, בר-מצוות) וכדומה.

אלטרנטיבה לשירי הלהקות הצבאיות

סוף שנות החמישים אך בעיקר תחילת שנות השישים מהוות בזמר העברי את שנות הקליטה המטאורית של הסגנון היווני שבין מיצגיו הבולטים נמנו, אריס סאן ולאחריו הזמר הקפריסאי טריפונס. באמצע שנות השישים היה אריס סאן אחד הכוכבים הגדולים בישראל. המוסיקה שלו התקבלה בעיקר על ידי חובבי הזמר הערבי, כי המצלול שלה היה קרוב למצלול של הזמר הערבי הפופולארי. העובדה שבביצועה השתתפו גם כלים מערביים כגון הגיטרה החשמלית, האורגן ומערכת התופים, הפכה אותה קליטה גם ל"אשכנזים" בעלי האוזן המערבית.

המוסיקה היוונית נוסח אריס סאן, הפכה עבור חלק מיוצאי עדות המזרח אלטרנטיבה לשירי הלהקות הצבאיות. היבט אחר למוסיקה זו הוא זיהויה כמוזיקה ים תיכונית, מה שנתן לה הכשר לגיטימי. כי להיות מושפע מתרבות ערבית זה לא מקובל, אך להיות מושפע מתרבות של ארץ-ים-תיכונית כספרד או יוון זה מקובל, מותר וכשר.

פריחת סגנון השירים היווניים אף השפיעה על מלחינים וזמרים ישראלים ממוצא אשכנזי. במהלך שנות השישים מלחינים כנחום היימן כתבו לחנים בסגנון זה ("ריח תפוח ואודם שני") ומבצעים כ"שלישית גשר הירקון" הוציאו תקליטים שלמים בסגנון. תקליטה השני של השלישייה, "התכנית החדשה", כלל את הלהיטים: "הכל בגלל האהבה" ו"איילת אהבים", שהושפעו מהמקצב והסגנון היווני נוסח אריס סאן.

אריס סאן ועליזה עזיקרי במסגרת סיבוב ההופעות המשותף

ד'קטים, אוזו ומעדנים

ריקי גל

ערב, תמיד מצוחצח מכף רגל ועד ראש, הדהימה אותי. במהלך ההופעה המשיך לנהל את המועדון ובאמצעות העיניים חילק הוראות למלצרים. כמנהל המקום אהב לשלוט בדרכים אלגנטיות, כמו פנתר הממתין לטרף. פיכה, שרמנטי וחלקלק בצורה בלתי רגילה.

אני זוכרת את הערב שהוקדש למאפיה האיטלקית. התנאי להשתתפותי היה שאשיר את שיר הנושא מתוך הסרט "הסנדק". באוויר היה מתח רומנטי, ממש כמו בסרט איטלקי. התבוננתי סביבי ולא האמנתי שאני חלק מהחוויה הזו. בחוץ עמדו לימוזינות ענקיות ומרשימות שמהן זרמו מאות אנשים אל המועדון. הכל סער וגעש כמו כוורת רוחשת אינטריגות. לא אשכח את ההמולה הגדולה שסימנה את בואו של המאפיוזו הגדול. אנשים דיברו ולא הצליחו לשמוע את עצמם. אריס, שדאג שהמוזיקה במועדון תחריש אוזניים, נהג לומר שכך הקהל הפוקד את המועדונים מרגיש שהוא מדבר מבלי להתחייב על מה שיוצא מפיו. הקהל רצה רעש, אוכל ושתיה כדי המלך ואריס ידע לספק זאת.

אריס סאן אהב את חיי הלילה התוססים שהביאו עימם את יצורי הלילה המסוממים והשתויים. אלו היו חיי לילה על סף סכנה ואריס נהנה מכל רגע. לא היה לי מושג אז עד כמה היה שער לעזאזל של המאפיה האיטלקית. יום אחד הגעתי למועדון ומצאתי אותו שרוף. באותו הרגע התנפץ החלום והחלה הסתבכותו של אריס. הייתה זו חוויה חד-פעמית להיות חלק מסצינת המועדונים היווניים ובמחיצתו של אריס סאן. עד היום שמורה אצלי פינה חמה עבורם.

את אוירת המועדונים היווניים, בישראל של סוף שנות השישים הכרתי עם שחרורי מהצבא. במועדוני הלילה של יפו בילתה אצולת הצבא, הפוליטיקה וה'סלבס' של אז: אורי זוהר, צבי שיסל, פופיק ארנון, אסי ואהרונה דיין. גם אני, זמרת צעירה, בוגרת טרייה של להקת חיל הים, הייתי מגיעה למועדונים יחד עם בעלי דאז, ישראל פוליאקוב (פולי) ושתי הצלעות הנוספות של "הגשש החיוור": שייקה לוי וגברי בנאי. שם, התוודעתי לראשונה לאריס סאן ולשאר האמנים היווניים שהחלו להופיע בארץ. זו הייתה תקופה זוהרת, שוקקת חיים של אוזו, סיגרים, מעדנים ים-תיכוניים ומוזיקה. תקופה של ז'קטים וחליפות, מצב רוח ושכרות. מקצבים יוניים מתערבבים עם העשן, מזטים שונים נערמים על השולחן וברקע שירים יוניים, עממיים ופופולאריים, הנשמעים מפיו של אריס סאן.

ההכרות העמוקה שלי עם סצינת המועדונים היווניים, החלה לאחר מלחמת יום הכיפורים. עם סיום המלחמה נסעתי לארצות הברית במסגרת "הפסטיבל החסידי". שם, בלב מנהטן, פגשתי באריס סאן שהציע לי להיות זמרת הבית במועדון "שירוקו" שבבעלותו. "שירוקו" הזכיר את המועדונים היווניים בארץ, אך היה גדול, עשיר יותר ובעל אופי יוני אמיתי. המועדון היה פתוח ערב ערב לכל סוגי הקהלים: יוונים, ספרדים, איטלקים, ישראלים. כל ערב הוקדש לקהל יעד אחר. בהמשך, החלו להגיע סלבס אמריקניים ונציגי המאפיה האיטלקית. בתחילת הערב הייתי מופיעה עם צוות ענק של זמרים ונגני בוזוקי ולאחר מכן היה אריס עולה לבמה. היכולת שלו להופיע מספר פעמים מדי

אקרופוליס שהייתה בצהלה ראיון עם רות דיין

מה היה יחס בעלי המועדונים לקצינים ולאולופים?
ר: יוצאי יוון התחברו בעיקר לגוורדיה של הקצונה. הם אהבו להתחכך באנשי הצבא והתייחסו אליהם בכבוד רב. כשערכנו את החתונה הכפולה של ילדינו, אסי ויעל, פנה אלינו מנטש והציע שבתור מתנת חתונה יכין את הקייטרינג. בחתונה היו למעלה מ-2000 איש. גם אריס סאן, שבאותם הימים כבר היינו מיודדים עימו, רצה להעניק מתנה לחתונה. בערב הגיעו הוא ועליזה עזיקרי, יחד עם התזמורת וכל הציוד, הקימו במה והופיעו למעלה משש שעות. ביום החתונה הפך הבית שלנו בצהלה למועדון לילה יווני: בשרים ושיפודים ניצלו על עשרות מנגלים, סלטים, מזטים ועלי גפן הונחו על השולחנות, שתייה חריפה ומוזיקה יוונית. אורה של טברנה אמיתית.

כיצד הידידות ביניכם לבין אריס סאן באה לידי ביטוי?
ר: אנחנו הכרנו את אריס סאן של מועדוני הלילה. לא היו בינינו שיחות אישיות ולא ידענו מה מתרחש בחייו. את המעט שידענו קראנו בעיתוני הרכילות. אלינו הוא היה נחמד ואדיב. כל פעם שהגענו למועדון, הוא ניגש בסוף ההופעה לומר כמה מילים. משום שהעברית שלו הייתה קלוקלת, דיברנו איתו אנגלית. הקשר שלי איתו נמשך גם לאחר שעזב את הארץ והשתקע מעבר לים. בכל פעם שנסעתי לארצות הברית בענייני עבודה הייתי מבקרת במועדון שפתח בלב מנהטן. אריס היה מזהה אותי מהבמה ומבקש שילוו אותי מהכניסה אל השורה הראשונה. הקשר בינינו נותק במהלך שנות השבעים. לא ידעתי מה עלה בגורלו עד ששמעתי שנפטר. רק לאחרונה נחשפתי לשנותיו האחרונות ולהסתבכותו בפלילים. הוא היה אמן ממדרגה ראשונה וכך אזכור אותו.

מתי החלה ההיכרות של הסקטור הצבאי עם התרבות היוונית?
ר: באמצע שנות החמישים הוקמה ליד "הקריה" בתל אביב מסעדת "אקרופוליס". מדי צהריים נפגשו שם אנשי המטה לארוחת צהריים: אני ומשה דיין, חיים לסקוב, חיים בר-לב ואחרים. אהבנו את הכנסת האורחים ואת האוכל הים תיכוני. במשך הזמן התיידדנו עם בעלי המסעדה והוזמנו לאירועים משפחתיים. את "אקרופוליס" ניהלו כמה אחים שלימים פתחו מסעדות ומועדונים יווניים נוספים: "אולימפיה" ו"אריאנה". אני ומשה הכרנו את התרבות היוונית מקרוב, משום שבתנו, יעל, התגוררה באתונה במשך שמונה שנים והיינו מבקרים אותה.

איך הגעתם ל"אריאנה"?
ר: מדי מוצאי שבת יצאנו לבלות עם שני זוגות חברים. בתחילת הערב הלכנו להצגה ראשונה בקולנוע, משם ל"אקרופוליס" או למלון "דן" ובסוף ערב למועדון לילה. באחד הערבים הגענו ל"שטח הגדול", שעדיין היה הרוס ברובו, ומצאנו את "אריאנה". מועדון "אריאנה", שנקרא אז "מפגש הסבלים", הוקם בחלל נטוש ב"שטח הגדול" ע"י קבוצה של סוורים יוניים בראשות מנטש (מרדכי צרפתי). זה היה ממש כמו ביוון: מוזיקה, אוכל טוב וריקודים יווניים. גם אנחנו רקדנו, יחד עם כל קצינים והאולופים. הייתה אווירה של טברנה עממית. לא הייתה הפרדה בין הדייג שמסיים את יומו לבין הקצין שהגיע מהמטה. את הריקודים היווניים הבאנו לנשפים הצבאיים ובמיוחד לנשף פורים שאורגן ע"י רחבעם זאבי (גנדי). באחד הנשפים חיים בר-לב ואני זכינו במקום הראשון. דיין זכה במקום השני. בין השנים 1955-1967 "אריאנה" היה למקום המפגש שבו ישבנו שעות והקשבנו לאריס סאן ולתזמורתו. כך גם נוצר הקשר בינינו לבין אריס.

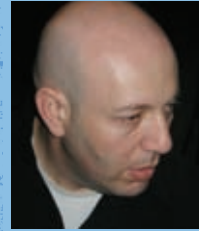
יוצרי ההצגה

שלמה מושקוביץ (מחזה)

פרס התיאטרון, הקולנוע, הטלוויזיה ו"כינור דוד". ביים את הלהקות הצבאיות המתחדשות 85-89. ערבי יחיד: חוה אלברשטיין, יהורם גאון, רבקה מיכאלי, גילה אלמגור, דודו פישר, אילנית, אבי טולדנו, קורין אלאל, שלומית אהרון, מרינה מקסמיליאן, לובין, משה פרץ. טלוויזיה: "אישה אחת ששרה" (חוה אלברשטיין), טקס האירוויזיון, "במקום הראשון", "קדם אירוויזיון", "קרוסלה", "שכל העולם ישמע", "נולד לרקוד", תכנית הטלוויזיה הבינלאומית "Art Café". היה בין מקימי תכנית הבידור והאירוח בטלוויזיה: "שעה טובה", "סיבה למסיבה" ועוד. משמש כשופט בתכנית "כוכב נולד". זכה בפרס תמוז על בימוי הקליפ של השנה עבור התכנית האמנותית באירוויזיון. לאחרונה ביים בהבימה את "בוטותן ספרדי", "אנדר א-דון" ו"יוסף וכתונת הפסים המשגעת".

שלמה מושקוביץ

שי בן יעקב

שי בן-יעקב (עיבודים וניהול מוסיקלי)

פסנתרן, אקורדיוניסט, מלחין, מנצח מקהלות ומורה למוסיקה. בעל תואר ראשון בחינוך מוסיקלי, בניצוח מקהלות ובקומפוזיציה. תלמידים של סטני ספרבר ומנחם ויזנברג. מרכז מנחת המוסיקה בסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין. בין עבודותיו: "ילדי הקירות" (ת' הבימה); "אנטיגונה", "ארתור אוי" (ת' חיפה); "גוז'ין" (פרס ראשון בתיאטרונטו) לחיי החיים" (ציון לשבח ופרס המוזיקה בפסטיבל עכו); "יושקע מוזיקאנט" (ת' יידישפיל); "הנפש הטובה", "הצמיד של אופירה" (ת' אורנה פורת לילדים ולנוער); "קנדיד", "פאל ג'ואי", "אאידיה", "משחקי פיגמה", "בריגטון" (ת' הספרייה); "צעדים", "למה לא באת לפני המלחמה", "קומפני", "מתגלגלים" (הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין).

מוריה זרחי

אבי שכוני

ארי זכין

מוריה זרחיה (כוריאוגרפיה)

מחזאית, בימאית וכוריאוגרפית. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2004. למדה ב"בת-דור" ובמרכז ביכורי העיתים. בין עבודותיה: ת' הבימה ות' הקאמרי: "חגיגה", ת' בית ליסין; "אהבת חיי", "זיסעלע", "סיפור אהבה" (פסטיבל "פיותחים במה" 2007). צוותא: "הגדוד העברי", ת' יידישפיל: "המגילה". תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: "60/60". ת. מדיטק: "לילה בלי ירח". ת' חולון: "ג'ק עכבר וכל השאר" (פסטיבל "צלילי ילדות"). בת' המסחר: "תיבת הפנינה" (ת' מופע ות' הקיבוץ); "טיול לארץ התווים" (חני הפקות).

אבי שכוני (תפאורה)

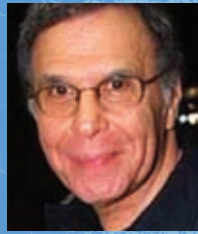
בוגר אוניברסיטת תל אביב במגמת עיצוב במה. בין עבודותיו: "זהב", "רוחות", "על החיים ועל המוות" (ת. הבימה); "בנות עובדות", "יוסף

לוגר אוניברסיטת תל אביב במגמות משחק ובימוי, 1987. ביים את ההצגות: "הימים הנוראים לבועז" (פסטיבל עכו 86), "לואיז" (תיאטרון הסמטה), "ארבע כוסות תה וצחי כוס מים" (תיאטרון הסמטה), "נדודי לילה" (פסטיבל ישראל 90 - פרס ראשון), "נשים בלילה" (פסטיבל עכו וסמינר הקיבוצים). כתיבה: "קפיצה לחייל", "טיול אופנועים". בתיאטרון הבימה: "שבוע" (זוכה פרס נסים אלוני למחזה המקורי 2004 ופרס אורה גולדנברג). ההצגה ייצגה את ישראל בפסטיבל "מדיטרנה" במילאנו, "כוכב יאיר". בין תרגומיו: "מונולוגים מהוואינה", "מותו של סוכן", "נערי ההיסטוריה", "פילמונה", "הדוד וניה", "הנסיכה ממוסקבה", "תקופת הסתגלות", "חתולה על גג פח לוהט", "איש הגשם", "תנאים של חיבה", "אהבה זה לא הכל", "שקר בנפשנו", "ללכת עד הסוף", "החגיגה", "בחורים טובים". כתב עם גיל קופטש את המחזה הסאטירי "חלק אינטגרלי". כתב עיבודים ל"הם יורם בסוסים" ו"לונה" (סטודיו יורם לוינשטיין). בטלוויזיה: "זהו זה!", "בשיתוף גיל קופטש, "הקוטב בידוני" "שתוק שואו", "בשיתוף גיל קופטש, "פרשת שבוע של גיל קופטש", "בשיתוף דב אלבוים, שימש נהג מבחן, כתב "דרך" ועורך מבחני דרכים ב"אוטו" ו"הגה". הקים את "רבדים", בית מדרש לכתיבה, שהוציא עד היום כשבעים בוגרים.

צדי צרפתי (בימוי)

החל את דרכו בתיאטרון בגיל 12 כשחקן וגילם תפקידים רבים בתיאטרון הרפרטוארי. בין עבודותיו: "תיאטרון הקאמרי: שירת הקאמרי", "אל תרדו ממני", תיאטרון באר שבע: "מלכת שבא". תיאטרון חיפה: "לילי גס", "דודתו של צ'רלי". תיאטרון החאן: "מה שלבב", מופעים וערבי בידור: "הטוב הרע והנערה", "שירי נעמי שמר", "ההנאות הקטנות שבחיים", "שוקולד מנטה מסטיק", "סקסטה", "מנגו", "לבד ביחד ולבד לבד" (שמוליק קראוס וג'וזי כץ), "הכל עובר חביבי" - "דור האספרסו", "הכל לא עובר חביבי", "As Time Goes By" בדרום אפריקה, "הללויה ברודוו" בגרמניה, "כחול לבן בצבעים", "חצי פגישה" (ערב שירי רחל), "מה קרה בארץ מיז" (זוכה פרס "כינור דוד"), "במדית הגמדים", "חזרה כללית", "פנטזיה בארץ הפלאות", "ברנשים וחלומות", "הפסטיבל הישראלי לשירי ילדים", "הפסטיבל", "מותק של פסטיבל", "ענדלאידע 83", "אירמה לה-דוס", "שיער", "יוסף וכתונת פסים המשגעת", "עליזה בארץ הפלאות", "נסוך האגדות", "שלושת המוסקטרים", "במחסן של כאילו", טקסי יובל של התיאטרות "הקאמרי", "חיפה", "תיאטרון לילדים ולנוער", "בית ליסין". טקסי

על בקבוקים" (ת' חיפה); "האישה המופלאה שבתוכנו", "עולמה של איימו", "הבן הטוב", "האב" (ת' הקאמרי); "שבר ענן", "ריקוד בששה שעורים" (ת' בית ליסין); "אנטיגונה", "קריפס" (ת' החאן); "מעלה הקרחות", "חסמביה" (תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער); "משחקי ילדים", "החלום הוא צייר גדול" (קבוצת מחול נעה דר); "החזן מווילנה", "ילדי הצל" (ת' יידישפיל); "אנטיגונה", "פוקר" (אנסמבל תיאטרון הרצליה); "קפיצה לחייל", "האישה מן הים", "כל מקום באמבטיה שאין בו מים" (ת' תמונע). במהלך לימודיו זכה במלגות הצטיינות מטעם "קרן תרבות אמריקה ישראל ע"ש שרת" בשנים '84, '86, '87. זכה בפרס הראשון על עיצוב תפאורה לאופרה "הגלגול" (פסטיבל עכו 86). זכה בפרס ע"ש השחקן שמעון פינקל על עיצוב התפאורה להצגה "פצפונת ואנטון" (ת' הבימה).

צדי צרפתי

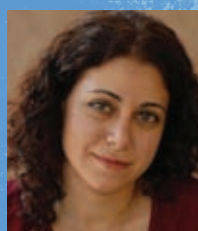
מאיר אלון

עינת ברנובסקי

ריקי בוגטין

מיכל סולומון

אריק אביגדור

אריק אביגדור (תלבושות)

יוצר רב תחומי, מעצב במה ותלבושות, שחקן, בוגר סטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2009 ודרמטורג. סטודנט לקראת דוקטורט בתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. שיחק בהבימה בהצגה "הסטודיה הדרמטית מציגה". בין עבודותיו: "שושנה בצרפתית" (פסטיבל איטמאנס 2010) "If Clay Could Fly", "בשיתוף אמנית הפלסטיקה הגר מיטלפונקט (הגלריה לאמנות אום אל פחם); "חיים אחרים" (תיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער); עבודת המחול Elan Vital. יצר תפאורה ותלבושות להצגות שונות בסטודיו יורם לוינשטיין ובסמינר הקיבוצים.

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "אז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבבונום חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "הברוזון", "מרי לו", "ללכת עד הסוף", "אוהבים את אופל", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני והוא", "תשמעו", "זמן אמת", "העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עליי", "סונטת סתיו", "הנהג של מים דיזי", "שעה יפה ליונה", "משוגעת", "כל החיים לפנינו", "אוגוסט: מחוז אוסיג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידיט".

עינת ברנובסקי (דרמטורגיה ועריכה)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2002. דרמטורגית בסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין. כתיבה: "אמה

ויגואר" (ציון לשבח בפסטיבל "צו קריאה", צוותא), "הדרך לנאנה" (פסטיבל אישה, ת' חולון), "למה לא באת לפני המלחמה" (עפ" ספרה של לילי דורון).

ריקי בוגטין (הדרכה קולית)

זמרת ומורה לפיתוח קול. תלמידתן של רחל הוכמן וג'ואסטל. בוגרת סמינר הקיבוצים. בוגרת בית הספר לתיאטרון חזותי, ירושלים. למדה באקדמיה למוסיקה, ירושלים. מורה בכירה בסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין ובקורסים למספרי סיפורים ב"בית אריאלה". בין עבודותיה: "מנדרגולה", "מילכוד 22", "מלחמת אחים" (ת' הבימה); "השטן במוסקבה" (ת' גשר); "מקום רחוק בעיר זרה" (ת' הקאמרי); "אצבע אלוהים" (ת' באר שבע). מופיעה ב"Samartian Opera", מילאנו ובמופע היחיד "התדעו בשל מה אהבתי".

מיכל סולומון (קורפטיצה)

בוגרת האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין, אוניברסיטת ת"א. מגיל צעיר זכתה בפרסים כפסנתרנית, והופיעה כסולנית עם תזמורת שונות בארץ ובח"ל. בשנים האחרונות, אורחת קבועה בפסטיבל המוסיקה הבינ"ל באיי סיישל. ניהלה מוסיקלית וניהגה כפסנתרנית במספר מחזות זמר שהועלו ב-Off Broadway בניו יורק, בניהם: "ברנשים וחתיכות", "סוויני טוד", "פיפין", "משחקי פיגמה", ו-"ג'דספיל". בארץ, מנגנת במחזות זמר והצגות שונות כגון "הרטיטי את ליבי", "הנפש הטובה מסצ'אן", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "דיוקן של ציפור", "אוליבר", "פיאף", "מעגל הגיר הקווקז". כמו כן, מנגנת בהפקות מוסיקליות של ערבי קלאסיקה ישראלית, מלווה באופן קבוע זמרים מתחום המוסיקה הקלה, ומשתתפת בהרכבים קאמרליים בתחום המוסיקה הקלאסית. נמנית על סגל ההוראה, כקורפטיטורית בסטודיו לאומנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין.

אריק אביגדור (וידאו)

בוגר ביה"ס לסאונד של יואב גרא. מנהל מחלקת הסאונד והוידאו של תיאטרון הבימה. הקים את אולפן העריכה וההקלטות של תיאטרון הבימה, בו הוא עורך סרטים, וכן מלחין, מקליט ועורך מוסיקה להפקות שונות. מרכז את מנגמת הסאונד והוידאו באוניברסיטה העממית בתל אביב ומרצה בה. עיצב סאונד להפקות מוזיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברוזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת". הלחין וערך מוסיקה להצגות "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", "משוגעת", "השחקן", "אידיט לארוחה", "מונוגמיה", "אם יש גן עדן". בתיאטרון הבימה מופע הבידור "נישואים גרעיניים" בתיאטרון הקאמרי.

השחקנים

ארז רגב (יאקיס)

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2010. בתיאטרון ארנה פורת: "שמוליק של זוהרה".

הדר רצון-רותם (סיגל)

בוגרת הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2006. השתתפה בהצגות: "שמשון בר לשון" (ת' מדיטק); איזה נוער (חני הפקות). בקולנוע: "הנשמה", "Rendition" (ליצודם של מריל סטריי וויטרספון), "הקבר של ישו", "חולות של ים".

גיא זז-ארץ (עמי זליג)

שרת בלהקת חיל האוויר. בין תפקידיו: "בוסתן ספרדי", "נעל אביב הקטנה", "מראה מעל הגשר" (רוזולפו), "גן ריקי" (איתמר), "יומנה של אנה פרנק" (פטר), "מרי לו" (גבריאל), "ללכת עד הסוף" (ג'וני), "פרפרים הם חופשיים" (דון), "חתונה מושלמת" (ביל) (ת' הבימה); "ברנשים וחתיכות" (סקי מאסטרסון), (ת' בית ליסין). בטלוויזיה: "רמת אביב ג", "בקצב הקצב", "טיפול נמרץ" (ד"ר רובי כהן), "השיר שלנו" (גבעון כספי). מנחה את תכנית הריאליטי "הישרדות".

ורד פלדמן (דורית)

בוגרת הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2006. בין תפקידיה: "איוולק הקטן" (אסתר), "אוגוסט מחוז אוסיגי" (גינה), "מישהי ימות בסוף" (ת' הבימה); "חי בשרו 1" (בית תמוע). בטלוויזיה: "האלופה" (דרה), "אולי הפעם" (נגה ירושלמי), "לא לפני

הילדים", "מסודרים" (שירי הרמן), "הצרות שלי עם נשים" (תמרה).

רותם אבוהב (שושי המלחששת)

שרתה בלהקת חיל האוויר. בין תפקידיה: "בודדה באפלה" (ת. הספרייה); "אמא קוראז" (פסטיבל עכו); בתיאטרון המסחרי: "מופע הבידור של רותם וענת", בטלוויזיה: "דומינו", "החבר'ה הטובים", "חתולות הרעם", "הכי טעים שיש", "טלנובלה בע"מ", "מעורב ירושלמי", "שבוע סוף", "קצר משפחתי", פינת הסטנדאפ בתיכיתו של יאיר לפיד. בקולנוע: "מבצע סבתא", "סימה וקנין מכשפה", "הכוכבים של שלומי", "סוף העולם שמאלה", "זכותא", "חוצלארץ", "אביבה אהובתי". זכתה בפרס אופיר לשחקנית המשנה הטובה ביותר בקולנוע לשנת 2006.

שלומי קוריאט (בני הגדול)

בוגר תיכון לאמנויות ע"ש תלמה ילין. למד בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". היה חבר בשלישית "פרוזק" (זוכה פרס אנשי הבידור 2003). בין תפקידיו: "השוטר אזולאי" (עמר) (ת' הבימה); "פוקר" (ת' הרצליה). בקולנוע: "מכתבים מאמריקה", "החזקים שורדים". בטלוויזיה: "הבורר" (אבי הטחול), "רוקדים עם כוכבים" (מקום ראשון), "מילואים", "בובות", "מסודרים".

מני פלורנטינו (בני הגדול)

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2008. בין תפקידיו: "הבימה-הסטודיה הדרמטית מציגה" (נחום צמח);

"בגידה", "השוטר אזולאי", "מישהו ימות בסוף" (ת' הבימה). זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2008 בפסטיבל "עתידי התיאטרון" בצוותא.

אמיר הלל (חזי)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיו: "שיער" (ברגר), "Cats", "שורת המקלה", "היפה והחיה" (גאסטון); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "אלף לילה ולילה", "לרקוד ולעוף" (ת' הבימה); "גלגולי גלגמש" (ת. הערבי עברי). בטלוויזיה: "תיכון השיר שלנו", "תמיד אותו חלום", "חסמב'ה דור 3".

אניטל אלבחר (הלנה)

שרתה כסולנית תזמורת משטרת ישראל. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: "יוסף וכתנת הפסים המשגעת" (המספרת/אשת פוטיפר), "שורת המקלה" (שילה), "מיקה שלי", "גריז" (ריזו), "אויטה" (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי", "אלף לילה ולילה", מחווה ללהקת התרנגולים (ת' הבימה); מחווה לאמן (ת' הקאמרי).

נועה גודל

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. למדה בבית הספר למוסיקה "רימון". בין תפקידיה: "שיער" (שילה), "אויטה", "מיקה שלי", "יוסף וכתנת הפסים המשגעת", "גריז" (סדו), "קברט" (פרנצ'י), "היפה והחיה" (בל) (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי", מחווה ללהקת התרנגולים

(ת' הבימה); "ברודווי וכל הג'אז", לאס וגאס תל אביב" (ת' הקאמרי). בטלוויזיה: "דואט ישראלי".

הילה הרלינג

שרתה בצוות הווי מפקדת צפון רפואה ראשי. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2010. בין תפקידיה: "תזמורת על-נאי" (צ'יקובסקה) (ת' הספרייה); "דו רה מו" (פרהנויה) (ת' מדיטק).

מרב הררי

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: "איך להצליח בעסקים" (הדי לה-רו), "קברט" (פרנצ'י), "שיער", "יוסף וכתנת הפסים המשגעת" (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "שעה יפה ליוגה", "השוטר אזולאי", "לרקוד ולעוף", מחווה ללהקת 'התרנגולים' (ת' הבימה); בתיאטרון המסחרי: "עלי באבא וארבעים השודדים".

לירון יואלי

שרתה בלהקת חיל החינוך. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: "שורת המקלה", "אויטה", "אירמה לה-דוס", "גיקל והייד" (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי", "Cats" (החתולה השחורה), "פאניקות קטנות" (ג'ו) (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי" (מימו), "כשילוונקי פגש את אלתרמן", מחווה לספי ריבלין, מחווה לליא קניג, מחווה ללהקת התרנגולים' (ת' הבימה); מחווה ליורם טהרלב, (ת' הקאמרי).

איציק כהן-פטיילון

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2009. סיים בהצטיינות את שנת הלימודים הראשונה וייצג את הסטודיו

בפסטיבל "Olive" הבינלאומי, שהתקיים במילאנו, איטליה. בין תפקידיו: "כרטונה" (פסטיבל עכו); "אמיל והבלשים" (ת' מדיטק); "אנדנדינו" (ת' אגדו); "המלט" (ת' קריאה, פסטיבל תל אביב לשירה).

אביטל מטרי

שרתה בלהקת פיקוד המרכז. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2009. בין תפקידיה: "גבעת ספון ריבר", "Cats" (דימיטר), "פוקהונסט" (לומאסי), שורת המקלה" (ג'ודי), "קברט" (רוזי); בתיאטרון המסחרי: "דירה להשכיר", "חלומות של חתולים (ת' חלום); "סינדרלה", "הרקולס" (מ"ס הפקות). בטלוויזיה: "המועדון של יובל המבולבל".

איתי פלג

בוגר תיכון לאמנויות ע"ש תלמה ילין. בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2010. בין תפקידיו: "מלחמת טרויה של תפרוץ" (ת. הספרייה); "שמוליק לא זוהרה" (ת. מופע). בטלוויזיה: "בנדנה ג'ונס", "חדש בעיניים".

אלינור פלקסמן

שרתה בלהקת הבקו"ם. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2008. בין תפקידיה: "שיער" (דיון), "שורת המקלה" (מוראלס), "Cats" (החתולה השחורה), "פאניקות קטנות" (ג'ו) (ת' הספרייה); "בראבו-שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "השוטר אזולאי" (מימו), "כשילוונקי פגש את אלתרמן", מחווה לספי ריבלין, מחווה לליא קניג, מחווה ללהקת התרנגולים' (ת' הבימה); מחווה ליורם טהרלב, (ת' הקאמרי).

מימין:

מרב הררי

הילה הרלינג

עופר רגיר

לירון יואלי

איציק כהן-פטיילון

אלינור פלקסמן

גיא זז-ארץ

ורד פלדמן

ארז רגב

הדר רצון-רותם

אמיר הלל

שלומי קוריאט

רותם אבוהב

מני פלורנטינו

אביטל מטרי

אניטל אלבחר

אסף שגב

נועה גודל

איתי פלג

השתתפה כזמרת מובילה בעצרת הנוער לזכרו של יצחק רבין מטעם משרד החינוך.

אלעד רביב

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2008. בין תפקידיו: "הסטודיה הדרמטית מציגה" (ראובן פריסיץ') (ת' הבימה); מגד (צוותא). בתיאטרון המסחרי: "כוכב המשאלות" (משגב-עורי הפקות); "טרופותי" (ת' יפה גבאי); "מעשה בלביבה" (תיאטרון הפארק). בקולנוע: "שריטה".

עופר רגיר

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2004. בין תפקידיו: "גריז" (דני זוקו), "צ'רטי המתוקה" (צ'רלי), "חלום ליל קיץ" (אוברון), "שלוש אחיות" (ורשינין) (ת' הספרייה); "יוסף וכתנת הפסים המשגעת" (שר המשיקים) (ת' הבימה); "המפיקים", "יתוש בראש" (ת' הקאמרי); "שיקגו" (בילי פלין) (ת' בית ליסין); "לובנגולו מלך זולו", "היום בו נקבר מרטין בובר" (המרכז לאופרה פרינג); בתיאטרון המסחרי: "מסביב לעולם בשמונים יום" (ת. ארצי לנוער); "הרקולס" (אזוס) "זמזום", "טירוונות", "ספי". בקולנוע: "אנטרקטיקה".

אסף שגב

שרת בלהקת פיקוד העורף. בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין 2010. בין תפקידיו: "נסיך האגדות" (הרופא) (יוכלמן- אשר הפקות); "שמוליק של זוהרה" (ת. מופע). בטלוויזיה: 24/7 (אשר).

חברי הנהלה:
ע"ד צפי חבין - יו"ר

חנות חיימוביץ'
ליאורה לנדא
מוזס-גופר מימי
רינת סביר
נאוה רביד

עו"ד רבקה חזנברג, מזכירת כבוד
רו"ח יוסי שחק
ארליך גל
הראל אורה

מיסדת ונשיאת כבוד:
עו"ד אורה גולדנברג
מזכ"ל- פולין כהן

יידיים: אבן-עזרא יעקב, אדלר חנית וראובן, אהוב יאל, אור מיכאלה ותיאורה, אורון יורם, און אל וחנה, אילן שרה, איתן פולט, אלאלף שרה, אלחר אריאל, אלחנני איטה, אלמוג יעל, אלקון עידית, אנגל אודי וענת, אפרת צבי וזחרה, אפרתי אורית וחד; אקשטיין שולה וגיורא, ארליך גל ומישל, ארליך מירה וגיורא, ארקין חריס ומורי, בארינביים צביקה ונטלי, בכרך יעקב אסתר בלנש קיי, בנק הפועלים, בנק לאומי, בר רבה וצבי, בר-סור הדרה, ברטפלד אסי, ברייטמן קלוד ויטאל ברנבץ ארית, עו"ד ברק אבנר, עקא אהרון ואליקה, ברק נאוה ושלום זינגר, נבאי ברוך וחדוה, גולדנברג אורה, גולדנברג תמי, גור אלן, גורביץ מוניק ומנחם, גורביץ אריאלה וגרשון, גורן רועי, גנר מיכה ושרה, גלד אתי, גרינברג יפית וד"ר ארז, גרנות נעמי יוסי, דנקנר אורלי ונחמי, הורביץ דליה ואלי, דרייה צילה, הורביץ עדה ישראל הרש תמי ועמי, הלפרין חזרון, המבורגר חנה ומדעון, הראל אורה ואביקם, ורטהיים דחורית, זלכה יגאל ושירלי, זמיר רינה יצחק, זרניצקי אורה ויוסף חיימוביץ חנית, חכמי-קנפרי ניצה, חגן אריה ופסיסה, חפץ סיגילה וצבי, טייק יהודית והררי, טייק עיחנה, י גורניצקי, יונס אלי, ים שחרר נעמי ומנחם, ינאי שלמה, יפו עליזה, ירון גיאן ושמעון, ירון צילה, כהן איילה ואלי, כהן פיני ופינית, כרמל שוש ואליעזה לוסטיג בלה, ליבאי חזק, לנדא מרינה איילן בן זאב, לנדאו ליאורה ואלי, לנדס אסתר ורם, לנדסברג דיתי ואלכס, לנדסברג ברנז, לנדסמן יוסי, לסט חותי ובני, מאור גליה ויהושע, מאיר תקלה ונחמן, מודעי מיכל, מוזס-גופר מימי ואיציק, מוזן גיל, מטלון מוריאל וענת, מימון קובי וכרמלה, מיתר עפרה, מלמד אלדד וזליה, מנדלסון יוסי וחנה, מנור מורית ויואב, מאמן דליה ואברהם, נתנאל ענני ועוז, סביר רינת וגורי, סמל טובה וסמי, סוזן שמחה, ערבות דן, נופר בתיה ועידן, עזריאלנט איה, פורר מיכל ודוד, פירון זחבה, פישמן טובה ואליעזה, פלדמן איה וזאב, פלטק שרה ואבנר, פרופר אתי וגד, פרי יעקב ואסתר, קונדו אפרים וצפי, קוריצקי נירה, קז ישראל, קלנסבלד חזרי ויעל, קלנר אביגדור חנו, קצין יהודית וחני, קריב גלי, קריה זמירה וחני, קרן מיקה, קרן התרחמות ע"ש פנחס זכאי ד"ל, רב-כהן יעל יוסי דיון, רביד נאוה ואברהם, רבץ אורלי, רהב רני והילה, רחמימי אבי, רובינשטיין מיכל ועשמרן מאיר, רובינשטיין חמה, רוה תמי ויהודה, רזנברג קמי, רזנברג ריקי, חטר גבריאל ואסתר, רל טל, ריס איטה, שובל כנה וזלמן, שוחר צפריה יצחק, שוסטר דליה, שחק גיטה יוסי, שטיינבץ בני ונאימס, שטייר ישראלה, שטראוס - בן דחר רעיה, שטרן עידו, שימחאי סמדר, שלום שי, שני הדסה ומאיר שפול תמר ויאה, שקד שושנה וישעיהו, שקד אהרון וחיה, שרון חותי ושלמה, שרף חותי ואהרון, תאומים משה ועירית, תשובה יצחק וחיה

סיגל

מנהל במה: מישה גיבנט
סגן מנהל במה: יוסי ברכה
תפעול תאורה: אורי פולאצ'ק
תפעול סאונד: לאון פרל/יובל עמרני
תפעול אביזרים: אברהם פפו
תלבושות: מינה בן לולו, חנית מאק
תפעול פאות: אווה אוסנה

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנכ"ל: בני צרפתי | מנהל אמנותי: אילן רונן

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: דוד בועז

פרופ' מירה זכאי, ד"ר יהודית (דיתי) רונן, יוכי דביר, חיים שירן, אדריאן הרשקוביץ, דוד סיני

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חגן שניר
מנהלת מחלקה אמנותית: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אורי אברהמי, נירית אהרוני-שוויצר, טלי אורן, דאנה איבגי, אלון אופיר, אור אילן, גורג' אסכנדר, איניטל אלכבר, אביב אלוש, שרון אלכסנדר, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, גרמי אלפסי, עידן אלתרמן, אלכס אנסקי, יפית אסולין, ליאת אקטע, אברי ארבל, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אורי בנאי, שלמה בר שביט, שמחה ברבירו, ליליאן ברטון, דוית נבשי, מרים גבריאל, ניקי גולדשטיין, נועה גודל, ישי גולן, גלית גיאת, לאה גלפשוטיין, תומר גלרון, אנה דוברוביץקי, יבגינה דודינה, יואב דונט, רמי וויברגר, אורי הוכמן, אמיר הלל, ניב הלפגוט, רוברט הניג, מרב הררי, אמנון וולף, גיא זי-אראץ, יגאל זקס, חיים חובה, סיגי חזמה-פריצקר, דודר טפליצקי, עידית טפרסון, מונום טרלובסקי, אושרי כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, לירון יואלי, אלי יצפאן, נהדן ספס, לירון לוי, דורית לב-ארי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, דני לשמן, אריה מוסקונה, אברהם מור, אדיר מור, הראל מורד, מוני מושונוב, מיכאל מושונוב, רוי מילר, רינת מטטוב, אלון ניסון, לואי נופי, אורית נחמיאס, דניאל סבג, יובל סגל, שחף סגל, יוסף סוידר, גאנן עבאס, שאול עזר, דורון עמית, גבי עמרני, יוסי פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, הילה פלדמן, ורד פלדמן, מני פלורנטין, אליגור פלקסמן, ערן פרץ, שחר פרץ, יעל צפריר, לירז צירקי, אבי קושניר, דבורה קידר, פיני קדרון, שלומי קוריאט, דוד קיגור, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולויר, גיל קפטן, ראודה, נתן רביץ, אייל רודשיצקי, טלי רובין, אילת רובינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, ספי ריבלין, דב רייזר, פולי רשף, סנדרה שדה, יגאל שדה, ננה שחר, ניר שיבי, עופר שכטר, יובל שלומוביץ, שלום שמואלוב, תומר שרון, סיון ששון, גלי תגר

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, שלמה בר שביט, ישראל בידרמן, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, טובה פרנד, פינינה פרת, דליה פרידלנד, אנה קובינסקה, אלכס פלג

רופא התיאטרון: ד"ר גיקי סרוב

מומחה להפרעות קול ובלועיה: ד"ר יקיי כהן

מנהלה - אחזקה:

חשמלאי הבית: סלומון עובדיה

מרכזנים: זאב מירב

מנהל רכש ומנהל מחלקת סדרנים: יניב איתן

סגן מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל

סדרן אחראי: נתי חכים, יאיר טלמור, יהונתן לבקוב, יואב אמיר, בועז וולנשטיין

מנהל פרויקטים מיוחדים: גדי בר עוז

מנהלת פרוסום ויחסי ציבור: אסנת חן

מנהלת אירועים: מלי ציון

מנהלת לשכת מנכ"ל: רותי עוזיאל

מזכירת מנהל אמנותי: רינת ברטלר

מנהל כח-אדם: שוש בן-דוד

פקידת כח-אדם: עדי ארזי

מנהל כספים: יוסי גורודנסקי

התיאטרון המוביל במחזאות ישראלית חדשה

מוריס שימל מאת חנוך לוין

כוכב יאיר מאת שלמה מושקוביץ

פוסט טראומה מאת דנה אידיסיס, יריב גוטליב, נועה לזר, טל שיף, ג'והן בריק, תומאס מלה, נורה מנסמן

כי בנו בחרת מאת יוכי ברנדס

סיגל מאת שלמה מושקוביץ

אם יש גן עדן מאת דפנה אנגל עפ"י רון לשם

מסילה לדמשק מאת הלל מיטלפונקט

לרקוד ולעוף מאת רשף ורגב לוי

אותו הים מאת חגן שניר עפ"י עמוס עוז

השוטר אזולאי מאת דניאל לפין עפ"י אפרים קישון

כתם לידה מאת רובי פורת שובל

מישהו ימות בסוף מאת מאור זגורי

דור 3 מאת יעל רונן

ממבחר המחזאות העולמית

אלוף הבונים מאת הנריק איבסן
בשיתוף תיאטרון הקאמרי

מסייה דה פורסוניאק מאת מולייר
בגירסת קבוצת צעירי הבימה

ארוחה עם אידיוט מאת פרנסיס וובר

גיבורים מאת ג'ראלד סיבלרס

השחף מאת צ'כוב

אוגוסט: מחוז אוסייג' מאת טרייסי לטס

החוטם מאת רפאל מילוא עמר עפ"י גוגול

